

Iubire

Emil Isac

Se iubeau cum se iubesc porumbeii,
Fata balaie si feciorul caprui.
Erau buni si blinzi ca mieii
Si n-au gresit niciodata nimanui.

Si nu stiu cum toate s-au schimbat,
Fata balaie pe fecior nu l-a mai asteptat.
Si din pieptul feciorului izvor rosu a tisnit
Si fata unui alt fecior i-a zimit.

Iar sufletul celui ce s-a stins pentru un dor
Pe drumul nemuririi a pornit.
Caci sufletele care cu dragoste mor
Nu pot muri, dupa ce trupul le-a murit.

Si de cite ori fata viseaza in noapte,
Totdeauna vede pe mirele plin de singe.
Si lumineaza patul, si ale lui soapte
Saruta gura fetei, care-n somn plinge.